

Eelotsuse küsimused

1. Juhul kui liikmesriigi õiguse kohaselt arvutatakse enamakstud mahaarvatava käibemaksu pealt – mida ei olnud „makstud tasu tingimuse“ tõttu võimalik tagasi saada – intressi (edaspidi „käibemaksuintress“) intressimäära alusel, mis katab vaieldamatult laenuintressid lühiajaliselt rahaturul ja milleks määratakse keskpanga baasintress, millele lisandub kaks protsendipunkti, käibemaksu aruandeperioodi suhtes, nii et need intressid kuuluvad tasumisele alates järgmisest päevast pärast käibedeklaratsiooni vormi esitamist, milles maksukohustuslane on märkinud enamakstud käibemaksu, mis tuleb „makstud tasu“ tingimuse tõttu edasi kanda järgnevasse aruandeperioodi kuni järgneva käibedeklaratsiooni vormi esitamise viimase päevani, tuleb liidu õigust, eelkõige nõukogu 28. novembri 2006. aasta direktiivi 2006/112/EÜ, mis käsitleb ühist käibemaksusüsteemi ⁽¹⁾ (edaspidi „käibemaksudirektiiv“), artiklit 183; tõhususe ja võrdväarsuse, vahetu õigusmõju ja proportsionaalsuse põhimõtteid ning Euroopa Kohtu 23. aprilli 2020. aasta kohtuotsust liidetud kohtuasjades *Sole-Mizo* ja *Dalmandi Mezõgazdasági* (C-13/18 ja C-126/18) (edaspidi „kohtuotsus *Sole-Mizo* ja *Dalmandi Mezõgazdasági*“) tõlgendada nii, et sellega on vastuolus niisugune liikmesriigi praktika nagu käesolevas kohtuasjas vaidlusalune praktika, mis ei võimalda, et maksukohustuslasele makstakse lisaks käibemaksuintressidele ka intressi, et kompenseerida talle kõnealuse summa rahalise väärtuse vähenemine, mis on tingitud aja möödumisest pärast nimetatud aruandeperioodi kuni intresside tegeliku maksmiseni?
2. Kui vastus eelmisele küsimusele on jaatav, siis kas selles küsimuses viidatud liidu õigust ja kohtuotsust *Sole-Mizo* ja *Dalmandi Mezõgazdasági* tuleb tõlgendada nii, et nendega on kooskõlas see, kui liikmesriigi kohus määrab kindlaks raha väärtuse langemisele kohaldatava intressimäära võrdsena inflatsioonimääraga?
3. Kas esimeses küsimuses viidatud liidu õigust ja kohtuotsust *Sole-Mizo* ja *Dalmandi Mezõgazdasági* tuleb tõlgendada nii, et nendega on vastuolus liikmesriigi praktika, milles võetakse raha väärtuse vähenemise määra arvutamisel arvesse ka asjaolu, et kuni „makstud tasu“ tingimuse täitmiseni, see tähendab kuni kauba või teenuse eest tasu maksmiseni oli maksukohustuslase käsutuses „makstud tasu“ ja lisaks ka vastav käibemaks, ning milles hinnatakse samuti, lisaks raha odavnemise perioodil registreeritud inflatsioonimäärale, kui kauaks jäi maksukohustuslane ilma käibemaksuta (ei saanud selle tagastamist nõuda)?

⁽¹⁾ ELT 2006, L 347, lk 1.

Leon Leonard Johan Veeni 5. juulil 2022 esitatud apellatsioonkaebus Üldkohtu (kaheksas koda)
27. aprilli 2022. aasta otsuse peale kohtuasjas T-436/21: Veen versus Europol

(Kohtuasi C-444/22 P)

(2022/C 340/29)

Kohtumenetluse keel: slovaki

Pooled

Apellant: Leon Leonard Johan Veen (esindaja: advokát M. Mandzák)

Teine menetlusosaline: Euroopa Liidu Õiguskaitsekoostöö Amet

Apellandi nõuded

- tühistada vaidlustatud kohtuotsus täies ulatuses,
- saata asi tagasi Üldkohtusse,
- kohustada Üldkohut tegema otsuse kohtukulude üle.

Väited ja peamised argumendid

Apellatsioonkaebus põhineb kokku neljal väitel. Üldkohus on teinud õigusliku hinnangu andmisel vea ja on väärtalt kohaldanud materiaalõigust eelkõige osas, mis puudutab kostja vastutust kahju tekitamise eest ja tema kohustust töödelda riskikontrolli käigus isikuandmeid. Lisaks tuvastas Üldkohus väärtalt, et kostja tegevuse ja kahjustava sündmuse vahel puudub põhjuslik seos, ning ta ei ole vaidlustatud kohtuotsust piisavalt põhjendanud.

Larko Geniki Metalleftiki kai Metallourgiki AE 4. juulil 2022 esitatud apellatsioonkaebus Üldkohtu (kolmas koda) 4. mai 2022. aasta otsuse peale kohtuasjas T-423/14 RENV: Larko Geniki Metalleftiki kai Metallourgiki AE versus komisjon

(Kohtuasi C-445/22 P)

(2022/C 340/30)

Kohtumenetluse keel: kreeka

Pooled

Apellant: Larko Geniki Metalleftiki kai Metallourgiki AE (esindajad: advokaadid N. Korogiannakis, I. Drillerakis ja E. Rantos)

Teine menetlusosaline: Euroopa Komisjon

Apellandi nõuded

Apellant palub Euroopa Kohtul:

- tühistada Üldkohtu 4. mai 2022. aasta otsus kohtuasjas Larko vs. komisjon (T-423/14 RENV, EU:T:2022:268)
- saata kohtuasi Üldkohtusse tagasi uueks arutamiseks ja
- otsustada käesoleva kohtuastme kohtukulude kandmine edaspidi.

Väited ja peamised argumendid

Apellant esitab oma apellatsioonkaebuse põhjenduseks järgmise väite:

Väide: on rikutud ELTL artikli 107 lõiget 1, kuna Üldkohus järeldas, et meede 2 (2008. aasta riigigarantii) oli andnud apellandile eelise

Apellandi sõnul sisaldab Üldkohtu järeldus, et meede 2 (2008. aasta riigigarantii) on andnud talle ELTL artikli 107 lõike 1 tähenduses eelise, mitut õigusnormi rikkumist.

Apellant väidab eelkõige, et Üldkohtu järelduses on ühelt poolt hindamisviga seoses garantiide teatise punkti 3.2 alapunktiga d ja teiselt poolt on tõendamiskoormis komisjoni ja asjaomase liikmesriigi vahel jaotatud valesti, mis on vastuolus Euroopa Kohtu kohtupraktikaga.

Lisaks tugineb vaidlustatud kohtuotsuse järeldus täiesti ebapiisavatele asjaoludele ning igal juhul mitte meetme 2 rakendamise varasematele asjaoludele, mis rikub Euroopa Kohtu 26. märtsi 2020. aasta kohtuotsusest Larko vs. komisjon (C-244/18 P, EU:C:2020:238) tulenevat.

Lõpuks väidab apellant, et see järeldus lähtub lihtsalt negatiivsest eeldusest, mis põhineb sellise teabe puudumisel, mis võimaldaks jõuda vastupidisele järeldusele, ilma et oleks teisi asjaolusid, millega saaks positiivselt sellise eelise olemasolu tõendada.
